

Orașul era un amestec strălucitor de culori și forme. Străzile erau acoperite cu pavele aurii care străluceau în lumina soarelui, iar clădirile erau construite dintr-un material argintiu, aproape străveziu, care le făcea impunătoare. Totul crea senzația de ușurime și spațiu, nu ca sentimentul de claustrofobie pe care uneori îl ai în orașele mari, când ești înconjurat de zgârie-nori. Statuile care împodobeau parcurile și aleile pietonale din Oraș erau făcute dintr-un fel de frunze turcoaz care se mișcau la fiecare adiere de vânt, formând siluete ale unor personaje celebre.

Clădirile orașului erau denumite după diversele probe pe care copiii aveau să le parcurgă în Joc. Vedeai în jur Banca de Vise, Târgul Nevoilor și Dorințelor, Labirintul Financiar, Lumea Fintech, Banca Oportunităților și multe altele.

Totuși, cel mai impresionant loc pe care îl găsi Ela a fost Muzeul Timpului. Aici, timpul era tratat ca o monedă de schimb foarte valoroasă. Oamenii

puteau “*împrumuta*” sau puteau “*investi*” ani din viața lor în diverse proiecte sau pasiuni. Fiecare își gestiona cu grijă timpul, înțelegând că este cea mai valoroasă resursă pe care o aveau. Deși nicio probă a Jocului nu era menită să se desfășoare aici, Muzeul era un simbol important al Orașului, merit să le reamintească tuturor faptul că timpul e răbdător cu noi doar atunci când acceptăm că nu-l putem controla.

Privind clădirile, oamenii și atmosfera, Ela înțelese că Orașul Portofel nu era doar despre bani în sensul tradițional, ci mai degrabă despre valoarea lucrurilor pe care oamenii le considerau importante în viețile lor. Acest oraș magic îi oferea o nouă perspectivă asupra ceea ce însemna cu adevărat bogăție și valoare.

Chiar de la început, a primit de la organizatori un portofel și o hartă a orașului. Apoi, i-a văzut pe ceilalți nouă copii care participau la concurs. S-a apropiat de ei și le-a spus că o cheamă Ela. Un singur băiat i-a răspuns, în timp ce restul au privit-o ciudat.

- Suntem inamici, i-a spus o fată blondă. N-avem de ce să vorbim unii cu alții atunci când concurăm pentru marele premiu.

Ela s-a blocat o secundă. Nu știa ce poți răspunde unei asemenea declarații.

- Ignor-o, i-a spus băiatul îmbrăcat în pantaloni bej și care purta cu mândrie un tricou pe care scria “*Trăiesc în norul meu*”.

S-a uitat la el, s-a uitat la tricou și i-a întins mâna fericită:

- Ela, a repetat ea.

- Andrei, i-a spus el zâmbind. Eu n-am inamici. Am doar prieteni și oameni care nu mă interesează. Și nu cred că vom concura unul împotriva celuilalt. Dimpotrivă, s-ar putea chiar să ne ajutăm unii pe alții, dar ei sunt prea orbiți de premiu să-și dea seama. O să vezi, Orașul Portofel te va surprinde. Știu eu!

Andrei părea cineva cu care putea vorbi, se gândi Ela. Apoi, întoarse capul, pentru că unul dintre organizatori îi chema pe toți la "start".

Ajunseră, astfel, în fața a 10 ecrane tactile imense, poziționate strategic chiar la intrarea pe strada principală a Orașului Portofel.

În fața ecranului ei, o voce electronică, blândă și primitoare, o întâmpină:

- Bine ai venit, Ela! Azi, vei învăța lecții valoroase despre bani și alte lucruri importante în viață.

Pe ecran, un filmuleț animat începu să ruleze. Monede și bancnote căpătau viață, dansând și zâmbind, ca și cum ar fi fost personaje dintr-o poveste.

- Banii, spunea vocea, sunt mai mult decât bucățele de plastic, metal sau hârtie. Ei sunt un mijloc prin care oamenii pot face schimburi.

- Fără bani, continuă vocea, la începutul istoriei noastre a trebuit să schimbăm direct obiecte. A fost complicat. Gândește-te puțin.

Dacă tu ai vrea să schimbi grâul pe care l-ai cultivat cu pâinea pe care o coace brutarul din sat, poți face acest lucru fără mari probleme. Dacă, însă, brutarul n-ar vrea grâu, ci o haină frumoasă, atunci va trebui să găsești un croitor dispus să schimbe una dintre hainele pe care le-a făcut cu grâul pe care îl oferi tu.

Odată ce îl găsești, ar trebui să încarci grâul tău într-o căruță mare, să mergi cu el la croitor, să iei de acolo haina și, ulterior, să o dai brutarului în schimbul pâinii. Sună complicat, nu? Eh, din acest motiv au apărut banii. Pentru ca tu să poți vinde grâul oricui vrea, iar apoi să plătești cu ei orice vrei să cumperi, fără să mai fie nevoie de schimburi complicate.

Ela se gândi că era adevărat. Banii au rezolvat multe probleme. Și, în timp ce-și imagina asta, ecranul se luminează, arătându-i diferite moduri prin care oamenii pot obține bani.

- Munca este una dintre cele mai comune metode de a câștiga bani, spuse vocea, în timp ce filmulețul arată un copil care tunde iarba și apoi primește o bancnotă pentru munca lui.

Dar banii pot fi obținuți și prin alte metode, continuă vocea, arătând același copil cum îi oferă prietenului său o monedă, pentru a cumpăra și planta roșii, pe care apoi le vinde vecinilor. Ulterior, prietenul îi oferă înapoi două monede, semn că investiția a meritat.

Investițiile, cadourile sau alocațiile sunt și ele surse de venit. Și asta e o altă idee pe care trebuie să o ții minte, Ela. Banii vin, dar se și duc repede, atunci când nu știi cum să ai grijă de ei.

Un magazin de jucării colorat apărură pe ecran, iar doi copii stăteau în față lui, privind vitrinele cu poftă. Unul dintre ei, cu ochii strălucitori, intră și cumpără imediat o jucărie. Celălalt, însă, se gândi, apoi decise să pună banii într-o pușculiță.

- Atunci când avem bani, avem de făcut o alegere, spuse vocea. Putem cheltui totul acum sau putem alege să economisim o parte pentru viitor. A economisi înseamnă a rezista tentației de a cheltui imediat și a pune deoparte bani pentru ceva mai important sau special în viitor.

Ela își aduse aminte de momentul când, în clasa a doua, și-a dorit o bicicletă roșie. Mama i-a spus că o primește doar dacă reușește să strângă, din banii ei, măcar a zecea parte din prețul bicicletei. Ela a plimbat, atunci, mulți căței din oraș, în schimbul unor mici sume de bani. A ajutat vecinii la cumpărături și, în schimbul tuturor acestor activități, a reușit să strângă suma de care era nevoie. Încă se simțea mândră.

În timpul ăsta, pe ecranul din fața ei apăru un cerc împărțit în trei sectoare.

- Acum e vremea să vorbim despre buget. El e ca un plan pentru banii noștri, spuse vocea. Un copil blond îi făcu cu ochiul din ecran. În fața lui erau trei borcane. Copilul se scărpină în cap, gândindu-se în care dintre borcane ar trebui să pună banii lui.

Vocea continuă, explicând ideea:

- Atunci când facem un buget, decidem în avans cum să ne folosim banii.

Câteva categorii comune sunt *cheltuielile de bază* - adică lucrurile de care avem nevoie, *economiile* - adică banii pe care vrem să îi păstrăm ori investim pentru viitor, și *distracția* - adică lucrurile pe care vrem să le cumpărăm pentru plăcerea noastră de acum. Planificând în avans, ne asigurăm că avem suficienți bani pentru tot ceea ce ne dorim sau tot ce avem nevoie. Ori de câte ori veți avea o problemă să decideți în care borcan puneți banii voștri, gândiți-vă la această împărțire. Ca să fie și mai

clar, partea următoare va fi o probă interactivă, în care puteți exersa ce ați învățat aici.

Pe ecranul din fața Elei a apărut o insulă colorată. Era superbă. Pe harta insulei, figurau patru puncte importante: "Satul", "Piața", "Parcul de distracții" și încă un lucru marcat prin "Surpriză." În dreptul fiecărui participant, de sub ecranul tactil ieși un sertar cu o pereche de căști VR, iar în dreapta ecranului, dintr-o trapă se ridică un scaun ca pentru jocurile pe computer.

- Luați loc pe scaun și puneți-vă căștile de realitate virtuală, îi instrui vocea.

Ochelarii arătau ca niște ochi mari de găză, ca ochii unor albine, iar Ela se gândi cât de haini vor fi când îi vor purta. Păcat că nu se vor vedea unii pe alții. Copiii urma să urmeze instrucțiunile. Ecranul la care se uitaseră cu câteva momente în urmă prinse viață în realitatea virtuală. Erau *acolo*. Palmierii se unduiau în briza oceanului, pescărușii zburau în stoluri

zgomotoase, iar apa de un albastru verzui ca la tropice, se spărgea în valuri domoale de nisipul alb de la țărm.

Vocea continuă explicația:

- Fiecare parte a insulei reprezenta o categorie diferită de cheltuieli: de bază (casă, mâncare, sănătate), distracție și economii.

Ela și ceilalți copii puteau obține, fiecare, 5 “monede virtuale” pe zi dacă erau de acord să muncească în roluri precum *”îngrijitor unicorni”*, *”spălător de nori”*, *”vopsitor de curcubeie”*, *”explorator peșteri magice”* și altele. Cum îi plăceau mult curcubeiele, Ela s-a bucurat să le poată construi acolo, pe Insulă. A ales, deci, să fie *”vopsitor de curcubeie”* și a primit, în schimb, o legitimație și un contract pe care trebuia să îl semneze: 5 monede zilnic în schimbul muncii ei.

Concurenții au fost provocați să își gestioneze resursele pe insulă, asigurându-se că au suficient pentru toate nevoile timp de o săptămână, dar și că reușesc să economisească pentru un eveniment special la sfârșitul probei: o sărbătoare pe plajă. Evident, timpul din probă trecea

mult mai repede, astfel încât, în Orașul Portofel, săptămâna însemna doar puțin peste trei ore.

Ela a decis să folosească o parte din bani pentru a închiria o casă mică, dar confortabilă, lângă pădure. Apoi, a alocat o sumă pentru mâncare, asigurându-se că are destul pentru toată săptămâna. A închiriat o bicicletă pentru a explora insula și a pus restul banilor în zona de economii, sperând să aibă suficient pentru sărbătoarea de la final.

Proba nu era așa ușoară pe cum își închipuiseră ei la început. Munceau, câștigau monedele încet-încet și trebuia, în același timp, să fie atenți cum să le folosească mai bine. Era complicat să-ți dai seama ce să faci cu banii, mai ales că, pe măsură ce proba avansa, aveau loc diferite evenimente pe insulă, provocându-i pe copii să-și reevalueze bugetele. O furtună a distrus unele case, obligându-i să cheltuiască bani pentru reparații. Un unicorn jucăuș a ajuns, nimeni nu știe cum, în Piață, unde a reușit să trântască pe jos o mulțime de fructe și legume. Concurenții au fost chemați să ajute în toate aceste cazuri, astfel încât era nevoie de timp suplimentar ca să își facă și meseriile pe care și le aleseseră.

După trei zile, a devenit clar ce era spațiul marcat ”*Surpriză*” pe insulă. Era o livadă minunată de pomi de toate felurile: mere, pere, vișine, portocale, măslina și multe alte soiuri de fructe așteptau acolo, gata să fie culese de exploratori. La intrarea în livadă, citi un afiș pe care scria, mare: ”*Toate aceste fructe sunt rezultatul deciziilor acelor concurenți care au ales să pună deoparte bani pentru investiții. Au plantat mici pomișori, aceștia au crescut, iar astăzi oferă fructe extraordinare*”.

Ela nu știa ce sunt investițiile, așa că nu exista niciun pomișor cu numele ei acolo, în livadă. Andrei, în schimb, investise. Cumpărase mici pui ai unor pomi care urmau să producă, în viitor, fructe delicioase. Avusese mare grijă de ei și, în timp, s-a dovedit că banii pe care îi folosisese inițial ca să îi cumpere n-au fost aruncați pe fereastră. Acum, se putea bucura de roadele investiției sale. Avea acolo meri, peri, portocali și multe alte soiuri de pomi fructiferi care dădeau fructe nemaipomenite. Le oferi celorlalți concurenți din ele, convins că vor rămâne suficiente de vândut în Piață.

Când a plecat din livadă, Ela prinsese ideea. Investițiile erau, și ele, o parte importantă din bugetul cuiva. La final, a reușit să economisească suficient pentru a organiza o petrecere minunată, pe plajă, pentru ea și prietenii ei. A înțeles importanța planificării financiare și a vieții în care pui deoparte bani pentru zile negre și iei în calcul, în același timp, posibilitatea de-a face banii să producă fructe pentru tine, dar și de a avea un fond de urgență pe care să-l folosești pentru a rezolva lucruri care apar în mod neprevăzut.

Alți concurenți au avut abordări diferite. Unii au cheltuit prea mult la început și s-au trezit fără resurse la final. Alții au fost prea prudenți, zgârciți chiar, și nu s-au bucurat de oportunitățile oferite de insulă. Cu toții au învățat, însă, lecții valoroase despre gestionarea banilor și despre echilibrul dintre nevoi, dorințe și economii.

Pe măsură ce proba avansa, Ela se simțea din ce în ce mai încrezătoare în capacitatea ei de a gestiona bani. Apoi, spre seară, a venit momentul în care copiii să-și construiască propriul portofel virtual. Avea 16 monede rămase din joc, așa că se gândi să le împartă în trei categorii: 10 pentru cheltuieli de bază cum ar fi mâncare, sănătate, casă, 3 pentru distracție și 3 pentru economii.

Privind portofelul ei virtual, a simțit un val de mândrie. În viitor, dacă în unele probe ale Jocului va avea nevoie să folosească acești bani, o putea face. Sigur, mereu existau consecințe ale utilizării lor, dar puteau fi, la nevoie, un ajutor important.

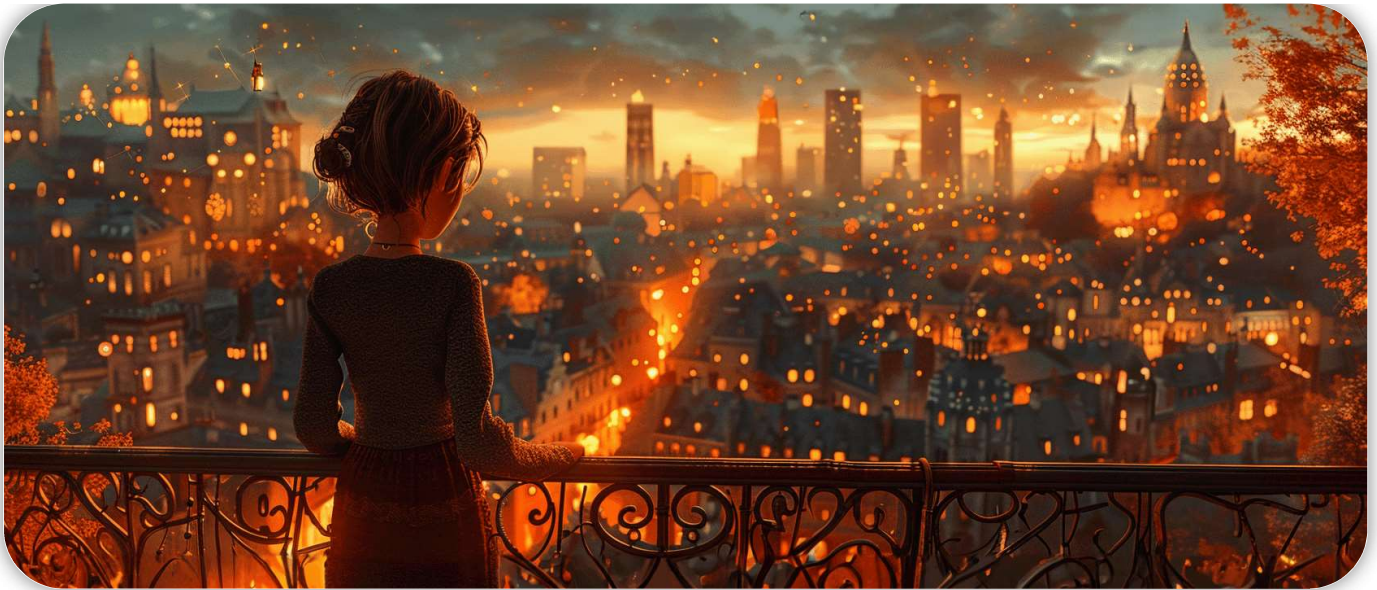
În jur, copiii ceilalți aveau portofele care de care mai diferite. Unii puseseră toți bănuții la cheltuieli, alții la economii. Existau și unii care puseseră totul la distracție. Ela îi privea și se gândea cu entuziasm la probele care urmau.

Ela a înțeles că banii nu sunt doar pentru adulți. Chiar și copiii, dacă au cunoștințe potrivite, pot lua decizii financiare inteligente și pot folosi banii ca să ajute proiecte la care țin. Ea asta intenționa să facă.

În acea seară, a făcut cunoștință pentru prima dată cu hotelul în care avea să stea pe tot parcursul Jocului. Era o clădire istorică, foarte îngrijită, cu un aer nostalgic. Fațada era decorată cu motive florale elaborate, sculptate în piatră, iar ferestrele mari, cu rame din lemn vechi, aveau draperii groase, de catifea, de un albastru aproape ireal. La intrare, un covor roșu se întindea pe treptele mărginite de balustrade lucrate manual, invitând-o pe Ela să pătrundă într-o lume plină de farmec.

În interior, îți atrăgea privirea un candelabru impunător, cu cristale strălucitoare care reflectau lumina în nuanțe calde. Podeaua erau acoperită cu covoare groase ce păreau să povestească momente importante din istoria orașului. Peste tot erau canapele confortabile, fotolii tapițate cu catifea și măsuțe din lemn masiv, unde oaspeții puteau să se relaxeze. Pereții erau decorați cu tablouri care înfățișau peisaje și întâmplări din Orașul Portofel.

Un lift modern o duse pe Ela către etajul unde se afla camera ei. Deschise ușa fără să aibă vreo așteptare. Găsi un loc amenajat în stil clasic, cu mobilier din lemn întunecat, cu un pat mare și confortabil, precum și multe perne pufoase. Un mic balcon oferea o priveliște splendidă asupra orașului. Pe noptieră, veioză antică arunca o lumină caldă, ideală pentru lectură, iar într-un colț al camerei văzu un mic birou cu un scaun confortabil.

"E camera perfectă", se gândi Ela. Apoi, conform instrucțiunilor găsite pe birou, coborî la recepție, să ia harta care o îndrepta spre locul în care urmau să se desfășoare, în fiecare zi, probele Jocului.